

Při svém prázdninovém putování po stránkách Tarsicia jsem zjistil, že superhrdinové se rodí tím, že bojují s draky a nepřáteli, kteří je chtějí ovládnout. Jedním z takových draků je strach. Strach z neznámé budoucnosti. Kterou cestou se mám vydat? Na co jsem dobrý? Nebude po mně Bůh chtít něco, co se mi nebude líbit? Vydal jsem se za knězem a kaplanem Biskupského gymnázia v Brně, otcem Jiřím Janalíkem. Zjistil jsem, že i on je vlastně hrdina, který dokázal trpělivě odpovídat na mé otázky :-).

Já chci být ŠTĚSTNÝ!

Foto: Sondem(2) - Adobe stock; Archiv autora

Slyšel jsem, že když člověk dělá to, co po něm Pán Bůh chce, je šťastný. Jak to mám zjistit, co po mně Bůh chce?

Podívej, pravda je, že Bůh nás skutečně stvořil s tím, že chce, abychom byli šťastní. První věc je dát Bohu prostor, aby jednal v mém životě. Ale jak? Když mi bylo asi dvacet, studoval jsem v Praze a jednou mne přepadla zvláštní myšlenka: pokud mám být knězem, a já se ožením, a pak mi to dojde, to budu nešťastný nejen já, ale i má žena a vlastně i děti. To fakt nechci. Ale pokud se budu tlačit do semináře, ale měl bych být v rodině, pak z mého neštěstí zase budou nešťastní farníci, biskup i každý, kdo mne potká... Tehdy jsem poprvé pronesl modlitbu: „Bože, udělej se mnou, co chceš, ale já chci být v životě šťastný.“ Zní to možná sobecky, ale zdání klame. Když budeš skutečně šťastný ty, budou z toho těžit i všichni

okolo tebe. Budou se těšit z tvého štěstí... Dát Bohu volnou ruku, ať koná v mém životě, co uzná za vhodné, abych se neminul se štěstím, které pro mne připravil. Možná to bude někdy bolet, dostaneš se do situací, které nebudou příjemné, ale to vše je pečlivá příprava, kterou má Bůh pevně v rukou. Jak říkal jeden akční hrdina: „Bolest je tvůj přítel: říká ti, že jsi ještě naživu a povzbuzuje tě, abys dokončil svůj úkol.“ Všichni víme, že co nic nestojí, za nic nestojí. A ještě jedna věc: za štěstím se musíš vydat, štěstí nejde vysedět nebo vymyslet... Prostě dělej věci, o kterých si myslíš, že tě k tomu štěstí dovedou, a odevzdávej se do rukou Božích. On ti dá poznat (skrže lidi, situace, překvapení), pokud bys šel špatně. Tohle jsem si ověřil já i mnozí jiní.

Nevím, v čem jsem dobrý. Nic zvláštního – třeba chemie nebo práce se dřevem – mě nijak zvlášť nebaví. Jak mám poznat, na jakou střední a pak vysokou školu jít?

Pokud ty nevíš, tak možná ví ti druzí. Zkus se ptát svých kamarádů, rodičů, sourozenců, jako koho si tě dovedou představit, až budeš dospělý. Možná budeš překvapený, co všechno bys (podle nich) jednou mohl dělat. Určitě se jich i ptěj, proč

si to myslí. Měli by ti sdělit důvod, nějakou situaci nebo spíš více situací, ve kterých je napadlo, že právě tohle by mohlo být něco pro tebe... Ptej se ale především lidí, kteří tě dobře znají, aby tě náhodou nějaký náhodný kolemjdoucí nenasměroval úplně špatně. A poslední věc: i když ti někteří řeknou něco, co nechceš slyšet, neházej to za sebe. Možná právě to zaměstnání, o kterém ty nechceš ani slyšet, na tebe čeká a bojíš se ho zbytečně...

Když vidím tátu, jak chodí udřený z práce, pak maká na baráku a nemá chvíli klid, říkám si, že kněží to mají jednodušší. Ale náš kaplan říkal, že na faře taky pořád do noci někdo něco chce a že taky nemá klid. Musím se rozhodovat mezi rodinou a kněžstvím, když mi ani jedno nevyhovuje?

Na prvním místě je třeba si říct, že se nemusíš rozhodovat jen mezi těmito dvěma možnostmi. V Katechismu katolické církve se v § 2231 říká: „Někteří se neožení či nevdají, aby se mohli starat o své rodiče nebo o své bratry a sestry, aby se mnohem výlučněji věnovali nějakému povolání nebo pro jiné čestné důvody. Ti mohou velkolepým způsobem přispívat k blahu lidské rodiny.“ Můžeš být vědcem, třeba polárním badatelem, který prostě věnuje veškerou svou energii objevování důležitých věcí pro celé lidstvo. Jsou taková, a jak vidíš, Katechismus říká, že tak můžeš velkolepým způsobem přispívat k blahu lidské rodiny. Jenže já mám z tvé otázky pocit, že ty se ptáš na něco jiného. Já v tom cítím snahu se v životě moc nenadřít, mít pohodový život, klídek a ně-

jak se z ničeho nestresovat. To ale znamená nebyť šťastný. Vážně? Ano, vážně. Jestliže i sám Boží Syn říká, že nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil (Mk 10, 45), pak tím říká moc důležitou věc. Věříme totiž, že Ježíš je vzorem dokonalého a šťastného lidského života. A on nám říká, ať ho následujeme. Jestliže tedy On – vtělený Bůh, kterému patří celý vesmír – slouží, a já nechci sloužit, pak se zřejmě naše cesty rozcházejí a dostávám se pomalu, ale jistě na opačnou stranu, než je On. Takže na to pozor. Neměl bys se ptát, co mi vyhovuje nebo nevyhovuje, ale ptát se, kde bude moje služba nejlepší, kde najdu nejlepší uplatnění... Jinou cestu ke štěstí neznám.

Můžu se i já, obyčejný kluk dnešní doby, stát svatým? Jak by se mi to mohlo přihodit?

Stát se svatým můžeš velice snadno. Tedy aspoň snadno se to řekne. Na prvním místě je to plnění svých povinností. Myslím, že tenhle časopis nese název po klukovi, který taky dosáhl svatosti v tvém věku. Byl zásadový, poctivý a nebál se, dělal dobře své povinnosti. A je svatý. Každý, kdo je v nebi, je svatý. Tak-

že vlastně, pokud chceme do nebe, tak potřebujeme být svatí... Ale toho se neděš, sleduj Ježíšův život, jak přemýšlel o druhých, co jim přál, jak se k nim choval, a uč se ho napodobovat. Nepotřebuješ dělat zázraky, abys byl svatým. Ale potřebuješ být dobrý k druhým jako Ježíš. On tě to naučí, když budeš chtít.

Děkuji za rozhovor a přeji vám i nám všem, abychom byli v životě šťastní.

Odpovídal otec Jiří Janalík

O. Jiří Janalík, spirituál Biskupského gymnázia Brno, během výstupu na Dachstein.

V knihkupectví:
„Prosím vás, chtěl bych něco jasného, přehledného a srozumitelného.“
„Ano, máme nové jízdni rády.“

Svatost, záležitost všedního dne?

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Čas prázdnin není jen časem odpočinku nebo nicnedělání. Je to čas, kdy se vypravujeme na cesty dobrodružného objevování (prázdninové výpravy), zkušenostního poznávání.

Přemýšlel jsi ale někdy, co bys měl na svých cestách skutečně objevit? Není přece cílem hromadit jen poznatky a zážitky, abys měl o čem po prázdninách vyprávět. Napadlo tě, že na svých cestách – v tuto chvíli třeba prázdninových – hledáš své místo ve světě, co v životě dělat, své životní povolání? Třeba zahlédneš činnost, která se stane

tvou prací. Půjdeš a poznáš svou životní lásku... A když je najdeš, zastavíš se a zůstaneš stát? To nelze. Celý náš život je cestou, i naše životní povolání je její součástí.

Život je cestou za štěstím, pro které stojí za to žít i umřít. Nejvyšší štěstí ale nenajdeš ve stvořeném, štěstí absolutní je jedině Bůh nejvyšší svatý. Svatosť je Boží podstatou, totožnou s Jeho nezměrnou vznešeností, bezúhonnou dokonalostí a spravedlností. Život je tak cestou za svatosť! Proto v Písmu stojí: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (Lv 11, 45; 1Petr 1, 16).

A co to je, „být svatý“? Svatosť není hrad na vrcholku kopce, na který musíš vylézt, abys byl svatý. Ani cesta sama není

svatosť. Svatosť znamená podobat se Bohu, být Bohem ospravedlněný, očištěný, Bohem posvěcený, patřit Bohu.

Zní to vznešeně, a nezdá se ti to moc přitažlivé? Mohu tě však ujistit, že je to největší dobrodružství, vyžadující mnohdy notnou dávku hrdinství a odvahy.

Každý správný kluk chce být hrdinou. Ať se jedná o vysněný příběh, kdy zachraňuje svou lásku zprostřed zivlů přírodních či asociálních, nebo objevem zázračné vakciny nabídné záchranu celému lidstvu. Ale hrdinství není jen ve velkých činech, o kterých píší v novinách, hrdinou může být i na první pohled obyčejný člověk, který udělá jako by samozřejmě čin, který je správný a který přitom vyžaduje statečnost.

Hrdinou se nikdo z nás nenarodí, hrdinou se stáváme každodenním tréninkem v pohotovém konání dobra. Malý hrdina odvázně proklíčkuje obranou soupeře a vstřelí gól. Větší hrdina se vrhne a proběhne hořícím domem, aby zachránil člověka. Ale největší hrdina je ten, který nikdy neschválí zlo, ať by ho to stálo úšklebky ze strany opilců, ponížení ze strany zaměstnavatele, nebo i kdyby ho to mělo stát život.

Jestliže svatosť chápeme jako podobnost Bohu v Jeho velikosti a nejdůležitějším „hrdiným“ činem Božím zde na zemi bylo Jeho sebe vydání se z lásky k člověku: nechal se přibít na dřevo místo lotra, kterým jsem já..., pak uvažuj, zda právě hrdinství není právě svatosť, která se uskutečňuje žitím láskou. Láskou, která si neklade podmínky.

Ať tvůj život, prožívaný věrně a laskavě v každodenních maličkostech, je tou cestou, na které najdeš své štěstí: Boha nejvyšší svatého... a v NĚM svou svatosť.

Foto: Kevin Carden - Adobe stock

